

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. η΄ 41-56)
28 Οκτωβρίου 2018

«Μὴ κλαίετε • οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει».

Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα, προκαλεῖ τὴν λογικὴ μας καὶ θὰ μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε νὰ ἀφεθοῦμε μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ παραδοθοῦμε μὲ ἐλπίδα στὴν πραγματικότητα τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμή πού θὰ γεννηθεῖ ἓνας ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει καμία ἄλλη βεβαιότητα, παρὰ μόνο ὅτι κάποτε θὰ πεθάνει. Καὶ ὅμως, αὐτὴ ἡ βεβαιότητα παραμένει μιὰ ἄγνωστη ἐμπειρία. Κανείς δὲν ἔχει ἐμπειρία τοῦ θανάτου του. Κανείς δὲν «ἔζησε» τὸν βιολογικὸ του θάνατο, γιὰ νὰ μᾶς πεῖ τί σημαίνει αὐτό. Κανείς δὲν μᾶς εἶπε τί βιώνει, ὅταν εἶναι νεκρός. Βέβαια, ὁ Χριστὸς καὶ τὰ χαρισματικὰ μέλη τοῦ Σώματός Του, οἱ ἅγιοί Του, φανέρωσαν τὴν ἀντίπερα ὄχθη τῆς ζωῆς, τὴν πραγματικὴ καὶ ἀφθαρτὴ ζωὴ τῆς αἰωνιότητος μετὰ τὸν θάνατο. Αὐτὴ ἡ βεβαιότητα, λοιπόν, εἶναι πίστη καὶ ἀποκάλυψη, εἶναι μιὰ ἄλλη διάσταση ὑπαρξῆς καὶ ζωῆς, ἡ ὁποία, ὅμως, ἂς μὴν ξεχνᾶμε, ὑπερβαίνει πολὺ τὴν γήινη ἐμπειρία μας. Ἐδῶ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ μοναδικὰ σημεῖα στήριξης τῆς ὑπαρξῆς μας, πού ἀποκαλύπτουν τὸ θαῦμα τῆς Ἀνάστασης καὶ ὑποδηλώνουν τὸ μυστήριό τῆς αἰωνιότητος. Χωρὶς αὐτά, καμιά λογικὴ καὶ καμιά ἐπιστήμη, καμιά φιλοσοφία καὶ καμιά γνώση, καμιά δύναμη τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τοῦ κόσμου τούτου δὲν μπορεῖ νὰ φωτίσει τὰ σκοτάδια καὶ νὰ διαλύσει τὰ ἀδιέξοδά μας. Μόνο ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ πού γίνεται πίστη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀπάντηση στὸ ὑπαρξιακό μας πρόβλημα. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια μᾶς λέει ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι πλέον τέρμα, ἀλλὰ ἐγινε ἐν Χριστῷ πέρασμα καὶ μετάβαση στὴν αἰωνιότητα. Μοιάζει νὰ εἶναι μιὰ ἄλλου εἴδους γέννηση στὴν ὄντως ζωὴ.

Ὁ θάνατος δὲν εἶναι κάτι πού θὰ ἔλθει τὴν τελευταία μέρα τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, ἀλλὰ κάτι πού ἀντιμετωπίζουμε καθημερινά. Ὁ τρόπος πού ζοῦμε ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο βλέπουμε τὸν θάνατο. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δεχθεῖ ὅτι ὁ θάνατος εἶναι διάλυση καὶ ἀποσύνθεση καὶ ἀφανισμός, τότε ὁδηγεῖται στὴν ἀπόγνωση καὶ τὸ κενό.

Μέσα στὸν παραλογισμό ὅτι ζεῖ γιὰ νὰ πεθάνει, δὲν ἔχει ἄλλη ἐπιλογή, παρὰ τὸ «φάγωμεν, πίωμεν, αὔριο γὰρ ἀποθνήσκωμεν». Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ὑλιστής, ἰδιοτελὴς καὶ κυνικός,

ὅπως ἐπιβεβαιώνει ἡ καθημερινή μας πείρα. Ἐδῶ ἡ πίστις εἶναι περιττή καὶ γραφικὴ, ἐδῶ ἡ ἠθικὴ παραμερίζεται καὶ ἡ ἁμαρτία γελοιοποιεῖται. Ὁ χῶρος τοῦ πνεύματος μικραίνει ἐπικίνδυνα καὶ ἐξαφανίζεται. Τὸ σῶμα καὶ οἱ αἰσθήσεις, ἡ ὕλη καὶ οἱ ποικίλες ἀνάγκες τῆς ἀπολυτοποιοῦνται. Τότε ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βιαστεῖ, γιὰ νὰ προλάβει νὰ χαρεῖ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ἡ ἀγωνία τοῦ τέλους ποὺ ἔρχεται καὶ διαλύει τὰ πάντα σκιάζει τὴν ὑπαρξή του. Καὶ μετὰ τὸν θάνατο δὲν ὑπάρχει τίποτα. Αὐτὴ εἶναι ῥίζα τοῦ μηδενισμοῦ σὲ ὅλη τὴν γυμνότητά του.

Ὅμως, εὐτυχῶς γιὰ ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς, ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐκμηδένισις τοῦ θανάτου καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. Ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου μᾶς ὑποδεικνύει μιὰ ζωὴ μὲ νόημα καὶ πληρότητα, μᾶς ὑπόσχεται καὶ μᾶς ἐγγυᾶται τὸ «περισσὸ τῆς ζωῆς», τὸ περισσευμὰ τῆς καὶ τὴν συνέχειά τῆς στὴν αἰωνιότητα.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

ἡ παροῦσα ζωὴ δὲν εἶναι καταπίεσις, γιὰ νὰ ὑποτιμήσουμε αὐτὸν τὸν κόσμον. Δὲν εἶναι μιζέρια καὶ περιφρόνησις κάθε ὀμορφιάς καὶ χαρᾶς, ὅπως συχνὰ τὴν παραμορφώνουμε. Εἶναι ἀγῶνας γιὰ ἀλήθεια, πίστις, ἀγάπη καὶ ἐλπίδα. Εἶναι σχέσις καὶ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπον. Μιὰ τέτοια ζωὴ ὑπερφαλαγγίζει τὸ φράγμα τοῦ θανάτου καί, τότε, ὄχι μόνον οἱ χαρὲς καὶ οἱ ὀμορφιὲς τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ αὐτές οἱ λύπες καὶ τὰ δάκρυά τῆς μεταμορφώνονται λυτρωτικά.

Ὅσοι ἀπὸ ἐμᾶς ἔτσι βλέπουμε τὴν ζωὴν μπορούμε ἐν Χριστῷ νὰ βιώσουμε τὸν θάνατον ὡς ὕπνον ποὺ θὰ μᾶς ξυπνήσει στὴν κοινὴ ἀνάστασις.

Ἀμήν.

[dkpdf-button]